

We zijn ons zendingsbesef kwijt

Drs. W. de Kloë
17 december 2022

Deze bijdrage schrijf ik vanaf het balkon van mijn onderkomen aan de Surinamerivier. In Nederland komt het kwik nauwelijks boven de nul. Hier tikt de thermometer 32 aan.

Ik was in een gemeente, waar een sportactiviteit voor jongeren werd georganiseerd. Achtentwintig jongeren van 'onze' gemeente in Powakka deden ook mee. Voor het sporten begon, werd de dag geopend. Op een andere manier dan wij gewend zijn. Maar het Woord was hetzelfde. Er werd gesproken over [Psalm 119](#): „Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden?” Er werd gewezen op de waarde van Gods Woord, op het belang van te leven naar Zijn geboden. We werden uitgenodigd om de Heere te zoeken in onze jonge jaren.

Gisteravond was ik er getuige van dat dezelfde jongeren lazen over Jacob en Ezaü en vervolgens nadachten over de betekenis van het Bijbelgedeelte voor hun dagelijks leven. Deze jongeren krijgen van thuis weinig mee. De Bijbel gaat zelden open. Hun vrije tijd brengen ze door met hun mobiel of, als ze geld hebben, met drank. Ze komen op de jongerenclub vanwege de gezelligheid. Ongemerkt raken ze betrokken op het Woord. Veel respect voor de zuster die deze jongeren meekrijgt, het gesprek leidt, hen voorleeft! Ze doet zendingswerk in de meest zuivere vorm: mensen in aanraking brengen met het Woord en dat verbinden aan hun dagelijks leven. Op hoop van zegen.

Dat belangrijke werk wordt gedaan in Suriname, in Oeganda, in China. Door mannen en vrouwen die geraakt zijn door het Evangelie en zich geroepen weten om het door te geven in verre landen, opdat medemensen hun behoud mogen vinden in Jezus Christus. Hun werk lijkt een druppel op een gloeiende plaat: van de 17.500 bevolkingsgroepen op de wereld zijn er 7500 niet bekend met het Evangelie. Maar als die druppel bij jou valt, maakt hij wel het verschil: Hem kennen of niet, behouden worden of verloren gaan.

Een druppel... Waar is de plensbui van Pinksteren gebleven? Heeft het opdrogen ervan misschien te maken met de lauwheid van ons, die leven onder het Woord? Vroeger was er het zendingsbusje op school, dat wekelijks doorgegeven werd voor een kleine bijdrage. Het zette je stil bij de urgentie van het werk. Inmiddels is het accent verschoven naar armoedebestrijding en noodhulp bij rampen. Geen misverstand daarover: ook dat is van groot belang. Het kan niet zijn dat je de Bijbelse boodschap brengt, zonder tegelijk de Bijbelse opdracht van barmhartigheid te praktiseren.

Als het over zending gaat, wijzen mensen vaak op de noodzaak van evangelisatie in eigen land, waar zo velen vervreemd zijn van God en Zijn Woord. Ook hierover geen misverstand: het is heel belangrijk dat wij onze burens, onze collega's, onze familieleden vertellen over het dodende bederf van de zonde en de eeuwige vreugde van een leven met Christus. En hen laten zien wat het geloof in Hem in ons leven betekent.

Dat alles laat onverlet de grote opdracht die de Heere Jezus Zelf gegeven heeft: „Ga dan heen, onderwijst al de volken.” 7500 bevolkingsgroepen hebben Zijn stem nog niet gehoord! U mag het wel narekenen of Hij u werkelijk persoonlijk aan het hart gaat, als zo veel volken u niet in beweging kunnen brengen.

Column RD zaterdag 17-12-22